

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **E. T. F.-O.**, narozen X,
státní příslušnost X,
t. č. pobytem ZZC Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra - odbor azylové a migrační politiky Praha,**
IČ 00007064, pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2025, č. j. OAM-356/DS-D03-D05-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 16. 4. 2025, č. j. OAM-356/DS-D03-D05-2025, žalovaný rozhodl podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“) tak, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět je Rumunsko. Důvodem pro uvedený postup

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalovaného byla skutečnost, že po zadržení žalobce dne 23. 3. 2025 pro nelegální pobyt na území ČR, bylo ze systému EURODAC zjištěno, že podal dne 25. 6. 2024 žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku, jež je vázáno Dublinským nařízením a žalovaný tak dovodil, že Rumunsko je odpovědným státem ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Byly tedy splněny podmínky pro postup podle čl. 24 odst. 1 Dublinského nařízení, který stanovuje, že pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu, a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět. S ohledem na to požádal žalovaný dne 26. 3. 2025 Rumunsko o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal na jeho území. Dne 28. 3. 2025 obdržel žalovaný informaci, že Rumunsko uznalo svoji příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení. Žalovaný se s ohledem na čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Dublinského nařízení zabýval skutečností, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, jež by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. V té souvislosti vycházel z informace Ministerstva vnitra OAMP ze dne 7. 11. 2024 týkající se azylového systému v Rumunsku a konstatoval, že v souladu s Dublinským nařízením je Rumunsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Na úrovni EU nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, jež by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, stejně tak Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska. Státní moc Rumunska dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Rumunsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, jež dohlíží na dodržování těchto práv. Rumunsko je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu nejen ČR, ale i ostatními státy EU. Žalovaný dále uvedl, že si je vědom obav žalobce ohledně posouzení jeho žádosti v Rumunsku. Byl nicméně toho názoru, že nelze hovořit o systematických nedostacích, jež by vedly k nelidskému či ponižujícímu zacházení. Případné selhání jednotlivců vyloučit ale nemůže.

II.

Žaloba

2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V ní namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný nijak nezohlednil jeho tvrzení ohledně situace v zemi původu, tedy nezohlednil skutečnosti, kterých se žalobce obával, přičemž ani nezajistil důkazy, kterými žalobce disponoval. Žalovaný se rovněž nedostatečně zabýval tím, zda předání žalobce do Rumunska nevylučuje existence tamních systémových nedostatků. Rumunský azylový systém přitom vykazuje zásadní nedostatky zejména ve vztahu ke zranitelným osobám a v dodržování lidských práv. V Rumunsku bylo v červnu roku 2023 přijato opatření o urychlení deportací mimo EU. Žalobce se tedy obává, že v případě předání do Rumunska, bude deportován zpátky do země svého původu, kde mu hrozí mučení, nelidské zacházení či trest smrti. O nepříznivém azylovém systému v Rumunsku přitom hovoří celá řada

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

veřejně přístupných zdrojů, rovněž tuto skutečnost potvrdily české soudy, soudy členských států EU i mezinárodní orgány. V různých částech Rumunska bylo hlášeno několik případů obtěžování, diskriminace a násilných činů proti uprchlíkům a migrantům. Kvůli strachu, nedostatku informací, nedostatku podpůrných služeb a nedostatku účinných nápravných mechanismů však nebyla většina těchto incidentů nahlášena. V tamních azylových centrech jsou nestandartní životní podmínky, hygienická zařízení jsou ve špatném stavu. Rovněž v Rumunsku nebyla dostupná právní pomoc určená pro uprchlíky. Žalovaný se tedy nedostatečně zabýval konkrétní situací žalobce. Předáním žalobce zpět do Rumunska sebou nese riziko porušení čl. 4 Listiny základních práv EU. Žalobci ani nebylo umožněno, aby se před vydáním rozhodnutí seznámil se shromážděnými podklady a případně se k nim vyjádřil.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Dospěl k závěru, že Rumunsko je odpovědným členským státem k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Rumunsko svou příslušnost k posouzení žádosti uznalo. Napadené rozhodnutí tedy vychází z bezprostředně závazného Dublinského nařízení a řádně zjištěného stavu věci. Žalovaný se dále také zabýval tím, zda v Rumunsku nedochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, které by sebou neslo riziko nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný tedy uzavřel, že napadené rozhodnutí je zákonné a správné.

IV.

Posouzení věci soudem

4. S ohledem na to, že se účastníci ve stanovené lhůtě nevyjádřili, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání, rozhodl o žalobě bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

V.

Rozhodnutí soudu

5. Žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 23. 3. 2025 kontrolován hlídkou Policie ČR, přičemž k prokázání své totožnosti předložil padělek francouzské ID karty a fotografii svého cestovního pasu, jež měl v mobilním telefonu. Lustrací v informačním systému policie zjistila, že žalobce není držitelem platného oprávnění k pobytu na území ČR. Dále bylo zjištěno, že žalobce je veden v Schengenském informačním systému jako státní příslušník třetí země, na kterého se vztahuje rozhodnutí o navrácení dle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti hraničních kontrol, o změně Úmluvy k provedení Schengenské dohody a o změně a zrušení nařízení (ES) č. 1987/2006, kdy žádající zemí je Rumunsko (lhůta pro dobrovolné vycestování byla stanovena do 7. 6. 2024). Následně byl žalobce dne 23. 3. 2025 zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, následně překvalifikováno na zajištění podle § 27 odst. 2 téhož zákona. Žalobce při podání vysvětlení téhož dne policii sdělil, že z Republiky Pobřeží slonoviny vycestoval přibližně v roce 2014 do Tuniska. Následně v říjnu 2022 odcestoval do Rumunska, kde měl vízum. Dále uvedl, že v Rumunsku následně žádal o povolení k pobytu,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

kteřé mu uděleno nebylo, a tudíž následně požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ta mu však také udělena nebyla. V této souvislosti rovněž uvedl, že se v Rumunsku nacházel v zařízení pro cizince. Na dotaz, jaké tam byly podmínky, uvedl, že tam byla klimatizace, měli volný pohyb, přístup k telefonu, byly tam dobré hygienické podmínky, bylo to jako normální domov. Návratu do země původu se obává z důvodu tamní bezpečnostní situace po volbách. Na území ČR se nacházel z toho důvodu, neboť jel z Bukurešti do Německa, kde chtěl požádat o mezinárodní ochranu.

7. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 24. 3. 2025, č. j. KRPÚ-57829-20/ČJ-2025-040022-ZZ-DB, byl žalobce zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spoj. s odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a byla stanovena doba zajištění 30 dní ode dne omezení osobní svobody, tj. 23. 3. 2025.
8. Jedním z podkladů rozhodnutí je informace Ministerstva vnitra OAMP ze dne 7. 11. 2024 Rumunsko, Azylový systém, řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinští navrátilci, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky. Z ní mj. vyplývá, že žadatelé mají po celou dobu řízení právo na přístup k právnímu zastoupení. Bezplatné poradenství a právní pomoc jsou žadatelům obecně poskytovány v rámci konkrétních projektů či ze strany nevládních organizací. Pokud žadatel nemůže využít bezplatných služeb, může si pro účely prvoinstančního řízení zajistit právního zástupce na vlastní náklady. V případě odvolacího řízení mají možnost bezplatného právního zastoupení, případně možnost požádat o právního zástupce ex off. Co se týče azylových středisek, z informace vyplývá, že Rumunsko disponuje 6 středisky. Někteřá střediska v roce 2022 přesáhla maximální kapacitu, kapacity jiných středisek naopak nebyly plně využity. Střediska jsou pravidelně monitorována ombudsmanem, jsou průběžně udržována. Dle poslední zprávy ombudsmana z roku 2022 jsou v azylových střediscích problémy s nedostatkem zdravotního personálu, jsou tam nevhodné hygienické podmínky a potřeba rekonstrukce. Všichni žadatelé, kteří nedisponují dostatečnými vlastními prostředky, a jejichž žádost není opakovanou, mají nárok na hmotnou a finanční pomoc sestávající z ubytování v azylovém středisku, peněžního příspěvku na stravu, ošatného, kapesného a v mnohých případech jsou tyto příspěvky vyšší než ty, jež jsou garantované sociálně slabým obyvatelům Rumunska. Žadatelé mohou požádat o příspěvek na ubytování v soukromí (pokud jsou střediska přeplněna). Žadatelé také mají za stanovených podmínek právo na přístup k práci, na základní zdravotní péči a léčbu závažných onemocnění v plném rozsahu.
9. Při pohovoru dne 15. 4. 2025 žalobce uvedl, že v Rumunsku požádal o mezinárodní ochranu. Ta mu však udělena nebyla. Z toho důvodu odcestoval do ČR, aby o mezinárodní ochranu požádal zde.
10. Ministerstvo vnitra vydalo dne 16. 4. 2025 rozhodnutí o předání č. j. OAM-356/DS-D03-D05-2025, jímž bylo rozhodnuto, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení je Rumunsko s tím, že rozhodnutí je v souladu s § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jež žalobce napadl žalobou.
11. Podle § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu ministerstvo rozhodne o předání do příslušného státu podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b).
12. Žalobní argumentace žalobce se týkala údajné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a nesprávného posouzení otázky, zda přemístění žalobce do Rumunska brání systémové

nedostatky, pokud jde o azylové řízení, a to především s odkazem na podmínky azylového řízení. Žalobce se dále obával jeho nuceného návratu do země původu.

13. V daném případě považuje soud za rozhodné znění čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení, dle něhož je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v čl. 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
14. V případě kritérií stanovených v člancích 7–15 Dublinského nařízení je příslušný stát za situace, kdy žadatel podal první žádost v některém členském státě EU, tedy když doposud nepodal žádost o mezinárodní ochranu v žádném jiném členském státě EU. Jak vyplynulo z řízení před žalovaným, žalobce podal dne 25. 6. 2024 žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku, ta byla zamítnuta dne 16. 7. 2024. Následné odvolání žalobce proti rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti bylo zamítnuto dne 7. 11. 2024. Žalovaný se tedy dne 26. 3. 2025 obrátil na Rumunsko s žádostí o přijetí žalobce zpět. Rumunsko dne 28. 3. 2025 uznalo svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce.
15. V souladu s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Žalovaný se dle názoru soudu dostatečným způsobem vypořádal s ohledem na argumentaci žalobce s otázkou, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, jež by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení.
16. Ve věci nevznikly závažné důvody se domnívat, že v Rumunsku dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU. Nic takového nevyplývalo z informace Ministerstva vnitra OAMP o rumunském azylovém systému ze dne 7. 11. 2024. Protože jde o zprávu z listopadu 2024, nepovažoval ji soud ke dni rozhodnutí žalovaného v dubnu 2025 za zastaralou či rozsahem nedostatečnou (obecnou). Ke dni svého rozhodnutí soud žádnou změnu ani nezjistil.
17. V rámci řízení o zajištění před policií žalobce uvedl, že v Rumunsku pobýval v zařízení pro cizince. Na dotaz ohledně podmínek v tamních zařízeních odpověděl, že tam byla klimatizace, měli volný pohyb, přístup k telefonu, hygienické podmínky byly dobré, byl to jako normální domov (viz úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 23. 3. 2025 na č. 1. 10–7 správního spisu). V rámci výpovědi před žalovaným dne 15. 4. 2025 pak neuvedl ničeho o stavu azylových zařízení v Rumunsku, nesdělil ani to, že v azylovém středisku pobýval. Z jeho výpovědi vyplývá, že zhruba dva a půl roku bydlel v Bukurešti v nájmu. Žalobce tedy v řízení před žalovaným neuvedl žádná konkrétní tvrzení o nevyhovujících podmínkách v azylových zařízeních v Rumunsku. V žalobě poté uvedl, že v tamních zařízeních panují nestandartní životní podmínky, hygienická zařízení jsou ve špatném stavu a na území Rumunska nebyla dostupná právní pomoc určená přímo uprchlíkům. Dvakrát měl konzultaci s právníkem, jehož služby musel hradit z vlastních prostředků. Po skončení

řízení o udělení mezinárodní ochrany mu jeho právník nepředal rozhodnutí ve věci, ani mu neporadil další postup ve věci.

18. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že obecně nelze Rumunsko považovat za stát, jehož azylový systém by trpěl systémovými nedostatky (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 397/2020-26, bod 21, ze dne 23. 5. 2024, č. j. 10 Azs 90/2024-54, bod 12, ze dne 30. 7. 2024, č. j. 4 Azs 126/2024-28, bod 10). Muselo by se tedy jednat o systémové nedostatky dosahující intenzity nelidského a ponižujícího zacházení.
19. Žalovaný byl povinen zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti či vyplývají z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému a priori vyloučené, a zda je proto předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný tuto povinnost splnil, neboť provedl zhodnocení situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku a vysvětlil, proč v případě žalobce nejsou dány důvody zamezující jeho předání do Rumunska, jež je státem příslušným k jeho přijetí zpět. Při hodnocení této otázky žalovaný vycházel z obecně známých skutečností, z výše uvedené informace Ministerstva vnitra OAMP a z výpovědi žalobce. Žalovaný dostatečným způsobem vysvětlil, jak a na základě čeho rumunský azylový systém posoudil, a z jakých důvodů závažné systémové nedostatky neshledal. Na základě uvedeného nelze dospět k závěru, že by žadatelé o mezinárodní ochranu v Rumunsku byli vystavováni riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU a že by existovaly takové nedostatky, které by obecně bránily předání žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Je pravdou, že životní podmínky v Rumunsku jsou oproti ekonomicky vyspělejším západním zemím odlišné, ale přesto nelze hovořit o systematických nedostacích či případně o životním standardu, jenž by vedl k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany, rumunský azylový systém jistě není dokonalý a jsou v něm oblasti, které jsou ke zlepšení, avšak není možné je posoudit jako systémové nedostatky nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu, neboť ne každý nedostatek azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v přijímajícím členském státě brání jejich předání či zajištění. Námitka těchto nedostatků je tak důvodná pouze v případě, kdy musí být zajišťujícímu orgánu zřejmé, že předání cizince do jiného členského státu by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy, které sdílí všechny členské státy EU.
20. V žalobě tvrzené nedostatky rumunského azylového systému jsou pouze obecného charakteru, žalobce je nekonkretizoval, a proto jeho tvrzení nejsou způsobilá zpochybnit podložený závěr žalovaného o neexistenci systémových nedostatků azylového systému v Rumunsku. Nadto žalobce nejprve v řízení před policií tvrdil, že podmínky v azylovém zařízení v Rumunsku byly dobré, včetně dobrých hygienických podmínek. Rovněž sdělil, že to tam bylo jako normální domov. Následně až v žalobě hovoří o špatných hygienických podmínkách v azylových zařízeních. Za toho stavu se jeho tvrzení jeví jako účelová. Co se týče nedostupné právní pomoci. Z informace Ministerstva vnitra OAMP vyplývá, že žadatelé o mezinárodní ochranu mají v Rumunsku přístup k právnímu zastoupení, byť může být některých případech problematický. Sám žalobce uvedl, že právní pomoc mu v Rumunsku byla poskytnuta. Jeho prvotní žádost o mezinárodní ochranu byla projednána, rovněž se proti zamítavému rozhodnutí odvolal. Ze skutečnosti, že jeho zkušenost s právním

zástupcem nebyla ideální, nelze učinit závěr, že by v Rumunsku byl vystaven nelidskému či ponižujícímu zacházení.

21. Soud tedy uzavírá, že žalovaný se existencí systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů zabýval v postačujícím rozsahu, přičemž dostačujícími soud shledal i podklady rozhodnutí, z nichž žalovaný vycházel. Soud se proto ztotožnil se závěry žalovaného, že případné nedostatky azylového řízení v Rumunsku nejsou natolik závažné, aby neumožňovaly žalobcovo předání, neboť pochybnosti ohledně systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku nepanují, a proto shledal námitku ohledně těchto nedostatků nedůvodnou.
22. Ani námitku žalobce, že v případě realizace jeho transferu do Rumunska a pokračování azylového řízení v Rumunsku bude důsledkem programu urychlení azylového řízení deportován do Republiky Pobřeží slonoviny, neshledal soud důvodnou. Z informace Ministerstva vnitra OAMP ze dne 7. 11. 2024 vyplývá, že v březnu roku 2023 zahájila Evropská komise šestiměsíční pilotní projekt s cílem rozšířit užívání zrychleného řízení v Rumunsku. Nicméně obecně je zrychlené řízení v Rumunsku využíváno v případech zjevně nedůvodných žádostí, přičemž může být spuštěno kdykoliv v průběhu řádného řízení o mezinárodní ochraně. Rozhodnutí je poté přijato ve lhůtě 3 dnů a žadatel se proti němu může odvolat ve lhůtě 7 dnů. Pokud by žádost žalobce byla v Rumunsku posuzována ve zrychleném řízení, nelze z toho dovodit závěr, že nebudou zachována práva žalobce a ten bude deportován do země původu. Žalobce se i proti rozhodnutí ve zrychleném řízení může bránit opravným prostředkem. Nadto princip non-refoulement neboli princip nenavrácení vyplývá z požadavků čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a stanoví závazek nejen České, ale i Rumunské republiky nevystavit žádnou osobu, jež podléhá jejich jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila. Důkazy prokazující existenci skutečného nebezpečí pro žalobce v této souvislosti musí být konkrétní, ale v případě žalobce jsou pouze obecná a nevyplývá z nich, že by žalobci předáním do Rumunska hrozila výše uvedená újma spočívající ve vážném nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Pokud žalobce argumentuje možnou deportací do Republiky Pobřeží slonoviny, pokud by o jeho žádosti o mezinárodní ochranu bylo rozhodováno v Rumunsku, pak je třeba uvést, že azylová a přistěhovalecká politika EU je v jednotlivých státech koncipována tak, aby byl naplněn cíl koordinovat imigraci ze třetích zemí do členských států EU a vytvořit jednotný azylový systém platný ve všech státech EU, tedy tato námitka rovněž není důvodná.
23. Další námitka žalobce se týkala porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“). Žalobce uvedl, že před vydáním rozhodnutí, musí být účastníkovi umožněno uplatnit své výhrady vůči shromážděným podkladům, aby následné rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastník si nemůže sám učinit úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů ukončeno. Žalobce měl za to, že to v jeho případě nebylo zjištěno. Soud souhlasí se žalobcem v tom ohledu, že účastníkovi musí být umožněno, aby se seznámil a případně se vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný dne 15. 4. 2025 s žalobcem provedl pohovor za přítomnosti tlumočnicka. Po pohovoru byl žalobce ještě téhož dne seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí (viz protokol o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 15. 4. 2025 na č. l. 55 správního spisu). Žalobce na dotaz žalovaného, zda navrhuje doplnění

podkladů pro vydání rozhodnutí a zda chce uvést další skutečnosti či nové informace, odpověděl ne. Soud tedy námitku žalobce ohledně porušení § 36 odst. 3 s. ř. neshledal důvodnou.

24. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je správné, neboť žalovaný určil přezkoumatelným způsobem jako příslušný stát k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení, přičemž si pro své závěry obstaral dostatek podkladů a na základě nich učinil správné závěry, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 16. června 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně